

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Martiny Andělové a soudců JUDr. Martina Vícha a JUDr. Viléma Šetka ve věci

žalobce: **V. M.**, narozený dne „X“
státní příslušnost Ruská federace
bytem „X“
zastoupený zákonnou zástupkyní matkou L. M., bytem tamtéž
právně zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
IČO 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. října 2022, č. j. MV-144430-6/SO-2022
a usnesení ze dne 30. září 2022, č. j. MV-144430-4/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba proti usnesení žalovaného ze dne 30. 9. 2022, č. j. MV-144430-4/SO2022, se **odmítá**
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2022, č. j. MV-144430-6/SO-2022, se **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. října 2022, č. j. MV-144430-6/SO-2022, Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. OAM-8674-16/DP-2021 ze dne 29. 6. 2022 a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno (dále již jen „meritorní rozhodnutí“) a usnesení ze dne 30. 9. 2022, č. j. MV-144430-4/SO-2022, kterým bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto, že žalobcově žádosti o přerušování správního řízení o odvolání se nevyhovuje a správní řízení se nepřerušuje.

2. Žalobce současně navrhoval přiznání odkladného účinku žaloby, přičemž usnesením Krajského soudu ze dne 12. prosince 2022, č. j. 108 A 12/2022-31, bylo návrhu vyhověno.

Žaloba

3. V žalobě žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29. 6. 2022, č. j. OAM-8674-16/DP-2021, jímž byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití, bylo opřeno o absenci pobytového oprávnění zákonné zástupkyně, jeho matky L. M., jež však v době rozhodování správního orgánu I. stupně nebyla ještě na jisto postavenou skutečností. Zákonná zástupkyně žalobce podala dne 2. 1. 2021 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu – modrá karta podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 46f odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZoPC“), jež byla zamítnuta rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 1. 2022, č. j. OAM-14-34/MK-2021 s odůvodněním, že je důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla při svém dalším pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 3. 2022, č. j. MV-29178-4/SO-22 bylo odvolání zákonné zástupkyně žalobce (matky žalobce) proti uvedenému rozhodnutí zamítnuto. Žalobcova zákonná zástupkyně proti němu podala žalobu, jež byla Krajským soudem v Praze rozhodnutím ze dne 21. 6. 2022, č. j. 59 A 16/2022-57, odmítnuta, avšak podala proti ní kasační stížnost, jíž Nejvyšší správní soud usnesením odmítl. Následně podala žádost o obnovu řízení, která sice byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 20. 10. 2022, č. j. MV-29178-20/SO-20227, proti němu však podala žalobu ke krajskému soudu. V řízení o ní, jež bylo vedeno pod sp. zn. 195 A 7/2022, bylo rozhodnuto usnesením ze dne 12. 12. 2022, č. j. 195 A 7/2022-19 tak, že žaloba byla odmítnuta. Podle žalobce je zřejmé, že odvolací řízení proti rozhodnutí ze dne 29. 6. 2022, č. j. OAM-8674-16/DP-2021, mělo být přerušeno do doby rozhodnutí o kasační stížnosti zákonné zástupkyně proti výše uvedenému rozhodnutí Krajského soudu v Praze, protože v době, kdy bylo navrhováno přerušování řízení, nebylo ještě rozhodnuto o všech opravných prostředcích. V meritorním rozhodnutí ze dne 25. 10. 2022 pak podle žalobce žalovaný porušil článek 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť nezohlednil dění okolo trestního stíhání, jež je proti jeho zákonné zástupkyni žalobce vedeno v Ruské federaci. K návrhu státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Praze ve věci vydání zákonné zástupkyně do Ruské federace na základě žádosti Generální prokuratury Ruské federace ze dne 7. 4. 2021, sp. zn. 81/3-1293-2020, rozhodl Krajský soud v Praze dne 1. 3. 2022, o nepřípustnosti jejího vydání, navíc dne 31. 5. 2022 vydalo Ministerstvo spravedlnosti ČR, Odbor mezinárodní trestní, informaci č. j. MSP-47/2021-MOT-T/38, kterou ji vyrozuměl, že ministr spravedlnosti neshledal důvody pro předložení věci Nejvyššímu soudu. Byť tedy bylo pravomocně rozhodnuto o nevydání jeho zákonné zástupkyně k trestnímu stíhání, jemu bylo znemožněno pobývat na území ČR v rámci řádného pobytového oprávnění. Jednání zákonné zástupkyně, které má být důvodem pro její trestní stíhání je popsáno v utajovaných informacích, ke kterým žalobce nemá možnost se vyjádřit a je mu tím znemožněno unést důkazní břemeno. Garantem jeho práv by měl být v takovém případě soud, který musí zvážit, zda utajovaná informace je dostatečně konkrétní a zda je zřejmé, že Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

byla získána legálním způsobem a je věrohodná. Faktický stav věci žalobce vnímá tak, že je porušením Úmluvy o právech dítěte, neboť v jeho případě nebyla učiněna všechna potřebná opatření k tomu, aby byl chráněn před všemi formami diskriminace nebo trestání, které vyplývají z postavení, činnosti, vyjádřených názorů nebo přesvědčení jeho rodičů, zákonných zástupců nebo členů rodiny.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

4. Žalovaný trval na tom, že v dané věci byl řádně zjištěn rozhodný skutkový stav a žalobou napadené rozhodnutí bylo plně v souladu s požadavky § 68 odst. 3 zák. č. 500/2001 Sb., správního řádu (dále jen „SŘ“). Setrval na svém právním názoru, pro který bylo rozhodující to, že žalobcová žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny byla zamítnuta z toho důvodu, že nositelce oprávnění, kterou byla jeho matka, nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž řízení o její žádosti bylo pravomocně ukončeno již dne 1. 3. 2022, tedy v době rozhodování o žalobcově žádosti šlo o skutečnost na jisto postavenou. Uvedl, že žalobce v zásadě opakuje své námitky, jež vznesl v odvolacím řízení proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29. 6. 2022, č. j. OAM-8674-16/DP-2021, tyto byly v žalobou napadeném meritorním rozhodnutí žalovaného již vypořádány a žalovaný proto zejména poukázal na jeho odůvodnění. Žalobní námitky vztahující se k nevyhovění žádosti o přerušení odvolacího řízení jsou nedůvodné již proto, že žalobce, přes poučení, jehož se mu dostalo, nepodal proti usnesení ze dne 30. září 2022, č. j. MV-144430-4/SO-2022, odvolání.
5. Žalovaný trval na tom, že správní orgány postupovaly v dané věci v souladu s platnou právní úpravou a byl řádně zjištěn rozhodný skutkový stav.

Jednání soudu

6. Účastníci byli vyzváni, aby se vyjádřili k záměru krajského soudu, že podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, rozhodne o žalobě bez nařízení jednání. Žalovaný s tímto postupem souhlasil, žalobce se v jemu stanovené lhůtě dvou týdnů ode dne výzvy krajského soudu nevyjádřil, krajský soud tak presumoval, že s uvedeným postupem souhlasí a o žalobě rozhodl bez nařízení jednání.

Posouzení věci soudem

7. Krajský soud se nejprve zabýval usnesením ze dne 30. září 2022, č. j. MV-144430-4/SO-2022, proti němuž žalobce výslovně (rovněž) žalobu směřoval, a to i z toho hlediska, zda by případná nesprávnost tohoto rozhodnutí mohla zapříčinit nesprávnost rozhodnutí meritorního. Uvedeným usnesením byl zamítnut jeho návrh na přerušení odvolacího řízení z toho důvodu, že byly již zřejmé všechny podstatné skutkové okolnosti pro meritorní rozhodnutí o odvolání a žalobcem označený důvod pro přerušení, spočívající v tom, že dosud nebylo ukončeno řízení o vydání žalobcovy zákonné zástupkyně k trestnímu stíhání do Ruské federace, neshledal žalovaný relevantním, neboť výsledek uvedeného řízení nemá žádný vliv na pobytové oprávnění zákonné zástupkyně. Krajský soud konstatuje, že vzhledem k tomu, že žalobce podal žádost o přerušení řízení až v rámci odvolacího řízení, správně o ní rozhodoval žalovaný, a to za použití správního předpisu (SŘ) a jeho správných ustanovení (§ 64 SŘ). Jeho rozhodnutí krajský soud shledává věcně správným, neboť nebyl dán žádný z důvodů pro přerušení řízení, které § 64 SŘ vypočítává, zejména absentoval speciální důvod, který by byl v daném správním řízení stanovený ZoPC a žalobcem označená otázka nebyla předběžnou otázkou pro rozhodnutí ve věci samé, neboť, jak

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

žalovaný správně zdůraznil, výsledek řízení o vydání zákonné zástupkyně žalobce k trestnímu stíhání je zcela irrelevantní ve vztahu k existenci pobytového oprávnění zákonné zástupkyně, existence či udělení pobytového oprávnění se v něm neřeší. Žalovanému lze dát za pravdu, že žalobce byl správně poučen, že podle § 76 odst. 5 SŘ mohl proti uvedenému usnesení podat odvolání, což neučinil. V daném případě však význam uvedené skutečnosti pro posouzení přípustnosti žaloby ustupuje do pozadí před tím, že žaloba je nepřipustná již z důvodu kompetenční výluky. Systém soudního přezkumu správních rozhodnutí je vystavěn na principu subsidiarity, podle kterého se lze soudní ochrany domáhat teprve po vyčerpání možnosti nápravy nezákonného rozhodnutí správního orgánu právními prostředky správního řízení, namísto tohoto obecného principu subsidiarity se však uplatní zvláštní případ subsidiarity, který ve vztahu k řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je vyjádřen v § 68 písm. e) s. ř. s. tak, že žaloba je nepřipustná též tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Rozhodnutí správního orgánu o přerušení řízení spadá mezi úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s. Žaloba proti němu je tedy nepřipustná podle § 68 písm. e) s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2009, sp. zn. 4 As 48/2008-23, dostupný na www.nssoud.cz).

8. Dále se krajský soud zabýval meritorním rozhodnutím, které přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první ZoPC. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Krajský soud se nejdříve zabýval velmi obecně namítanou nepřezkoumatelností meritorního rozhodnutí. Soud v tomto směru poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru krajského soudu dostál, neboť v meritorním rozhodnutí naprosto srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Zdejší soud proto vyhodnotil toto rozhodnutí jako přezkoumatelné, vyhovující požadavkům § 68 odst. 3 SŘ. Tuto námitku tedy považuje za nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

11. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobcův pobyt na území ČR byl vázán na existenci pobytového oprávnění jeho zákonné zástupkyně, která jej však ke dni 1.3.2022 pravomocně pozbyla.
12. Dle § 44a odst. 4, poslední věta ZoPC, platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).

Dle § 46a odst. 2 písm. j) ZoPC, Ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena, nebyla prodloužena nebo skončila, anebo nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena

13. Zákonné zástupkyni žalobce nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, správní řízení bylo pravomocně ukončeno ke dni 1. 3. 2022. Žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území s platností od 17. 4. 2019 do 16. 4. 2021. V době rozhodování správního orgánu I. stupně tedy byla dána negativní podmínka pro nevyhovění žádosti o prodloužení žalobcova pobytu podle § 44a odst. 4 věty poslední ZoPC.
14. Dle § 174a odst. 1 ZoPC ve znění účinném do 31.8.2022, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
Dle čl. 3 bod 1 Úmluvy o právech dítěte (sdělení ministerstva zahraničí 104/1991 Sb.), zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.

15. Krajský soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých. Nejvyšší správní soud nicméně v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval: „Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 ZoPC do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“ Byť se tyto závěry Nejvyššího správního soudu vztahují k jinému ustanovení zákona o pobytu cizinců, jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i v projednávané věci. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu ostatně vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že aby byl správní orgán povinen se zabývat námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, musí být tato námitka i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39).

16. Žalobce je dítětem ve smyslu čl. 1 Úmluvy o právech dítěte, žalovaný tak správně vážil jeho zájmy při svém rozhodování. Vyšel ze správné premisy, že pobytová oprávnění žalobcovy rodiny jsou provázána, členové žalobcovy rodiny tak v případě, že budou muset vycestovat z České republiky, zůstanou nerozděleni. Nepřiměřenost rozhodnutí nemůže být dána jen tím, že žalobce je v České republice integrován, neboť totéž lze říci o každém cizinci, který určitou delší dobu v ČR pobývá, každý cizinec si osvojí zdejší kulturu, zvyky, najde si zde zaměstnání, případně se začne vzdělávat. Krajský soud se neztotožňuje ani s žalobcovým argumentem, že žalovaný nevzal při svém rozhodování dostatečný zřetel na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8. Podle čl. 8 této úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence a státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Žalovaný velmi podrobně vysvětlil, jak poměřoval veřejný zájem a dopady rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Zdůraznil, že žalobce nebude zamítavým rozhodnutím odtržen od ostatních rodinných příslušníků, a navíc mu zanikne pouze jeden typ pobytového oprávnění, když v podstatě v odůvodnění napadaného rozhodnutí podal žalobci návod na to, jak si může obstarat jiné pobytové oprávnění (vízum k pobytu nad 90 dnů). Je ostatně třeba zdůraznit, že do soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, které teprve přetne vytvořené vazby (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Na uvedených závěrech nic nemohou změnit i další skutečnosti, jež žalobce uvádí ve svém podání ze dne 10. 3. 2023, kde popisuje obtíže, které jemu i příslušníkům jeho rodiny působí život v ČR bez povolení k pobytu (bez dokladů). Uvedené obtíže nebudou odstraněny v tomto řízení, protože toto řízení nemůže vést k tomu, aby žalobce (znovu) získal pobytový titul. Pro úplnost ještě krajský soud uvádí, že žalobcův odkaz na čl. 2 bod 2 Úmluvy o právech dítěte je natolik obecný, že s ním lze jen těžko věcně polemizovat. Uvedené ustanovení, v zásadě, znamená, že Česká republika musí zajistit, že jakékoli ústavní nebo zákonné normy, soudní rozhodnutí či správní politiky a praxe nebudou dítě na základě uvedených skutečností na straně jeho rodiny či jiných pečovatelů diskriminovat. Krajský soud má za to, že žalobce rozhodování v této věci nijak nediskriminuje, žalobce není

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

diskriminován za jednání svých rodičů, byť lze konstatovat, že výsledek řízení je vázán na rozhodnutí ve věci jeho zákonné zástupkyně, které bylo nepřímo ovlivněno její činností, respektive činností jejího manžela.

17. Žalobce dále poukazuje na to, že jeho zákonné zástupkyni bylo znemožněno v řízení o jejím pobytovém oprávnění unést důkazní břemeno z toho důvodu, že rozhodnutí v něm se opíralo o utajovanou informaci, přičemž nevěděla, co je obsahem této informace. Krajský soud konstatuje, že namítaná vada nemá vliv na zákonnost přezkoumávaného meritorního rozhodnutí. Uvedené rozhodnutí není opřeno o utajovanou informaci, nebyl tak důvod, aby správní orgány žalobci obsah této informace, která se jej věcně zřejmě nedotýká, jakkoliv zpřístupňovaly, pro rozhodnutí v tomto řízení, budiž zopakováno, mělo význam jen pravomocné rozhodnutí z řízení, ve kterém byla účastnicí žalobcova zákonná zástupkyně, z něj bylo třeba bezvýhradně vycházet. Pakliže žalobcova zákonná zástupkyně měla za to, že řízení proti ní bylo zatíženo vadou v podobě nesprávného hodnocení utajované informace, měla možnost tuto vadu namítat právě v onom řízení.
18. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti krajský soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybeních žalovaného neshledal důvodným a má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 SŘ s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno. Rovněž soud neshledal, že by žalovaný nedostál povinností uloženým mu § 89 odst. 2 SŘ jako odvolacímu orgánu. Krajský soud tedy vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2022, č. j. MV-144430-6/SO-2022, jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. Žalobu proti usnesení žalovaného ze dne 30. 9. 2022, č. j. MV-144430-4/SO-2022, shledal krajský soud nepřipustnou a nezbylo mu než ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. s odkazem na § 68 písm. e) a § 70 písm. c) s. ř. s. odmítnout.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. března 2023

Mgr. Martina Andělová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.